

talt ind, lad os saa ogsaa gøre det brutalt, saa maa det høre op straks, saa maa det høre op i Morgen!

Saa vil jeg blot sige et Par Ord med Hensyn til Næringsdrift. Der er indkommet — det ses af Bilagene til Betænkningen — et Andragende fra Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk, hvor man, næst at fremhæve forskellige Eksempler paa, at Statens Tjenestemænd drive borgerlig Næring, andrager om, at det maa blive forbudt. Jeg synes, at naar privat Næring i noget Tilfælde er odios, er det i dette Tilfælde. Jeg kan ikke tro, der er mange Tilfælde, men her nævnes nogle af dem, f. Eks. at Vejinspektørerne lade Maling af Broer, Vejstene o. l. udføre af Vejmandene, at en Telegrafbestyrer paatager sig ved lønede Folk at anlægge og reparere Lynafledninger. Jeg ved ikke, om dette Andragende er kommet for sent, men det forekommer mig, at naar man i øvrigt vil give Regler om Embedsmænd, er der i højeste Grad Anledning til at forbyde dem sligt. Vilde det ikke være underligt, om f. Eks. en Dommer, som nu bliver afskaaren fra alt andet, aabner en Skomagerforretning? Vilde det ikke være at tage med den ene Haand det, som man med den anden har raadet Bod paa? Vilde det ikke være upassende for Stillingen i det hele taget? Det vil sige, Spørgsmaalet om, hvorvidt det er upassende for Stillingen, beror jo paa, om man anlægger en aristokratisk eller demokratisk Synsmaade. Der kan jo være dem, som synes, at det kan være udmærket rart. For øvrigt vilde det jo ikke være stridende med Stillingen, om en Dommer drev en Grossererforretning. Men det forekommer mig, at det ikke burde være tilladt.

Jeg er derfor i det hele ganske enig med det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), som har stillet Ændringsforslaget Nr. 8, og hvis Udtalelser jeg i det hele kan slutte mig til. Men jeg vilde gerne, naar man vil have en saadan Bestemmelse, lægge et godt Ord ind for Næringslovens § 16. Denne gaar ud paa, at ingen kan drages til Ansvar for Udførelsen af det under Haandværk og Fabrikvirksomhed faldende Arbejde, som han selv ved Hustrus og Børns Hjælp udfører. Det er en overordentlig frisindet Bestemmelse, og navnlig var den det for sin Tid. Den skyldtes gamle Grundtvig, det var hans Bidrag til Næringsloven. Man kan forbyde, at nogen af de omhandlede Tjenestemænd drive Næring ifølge Borger-

skab eller Næringsbevis, men at forbyde dem at udføre Arbejde, som de udføre med deres egne Hænder og ved Hustrus og Børns Hjælp, og drage Fordel deraf vilde være urigtigt, det kan ikke forbydes noget som helst Menneske. Jeg har nu ogsaa lagt Mærke til, at det, som ønskes i den Adresse, som Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk har indgivet, er en almindelig Retfærdighedshensyntagen, idet de i deres Indstilling blot frabede sig, at Tjenestemændene drive borgerlig Næring i Henhold til Borgerkab eller Næringsbevis, og saa tilføje de: „under helt eller halvt ulovlige Former“. Dette sidste er ganske klart. Jeg synes, at man skulde imødekomme dette Andragende, hvad der ikke vil ramme det Arbejde, der udøves i Henhold til Næringslovens § 16.

Konseilspræsidenten (*Klaus Berntsen*): Idet jeg kan henholde mig til den Motivering, som Udvalgets ærede Ordfører har givet af de af Flertallet stillede Ændringer, skal jeg indskrænke mig til at udtale, at jeg kan modtage de første 7 paa Ændringsforslagslisten stillede Ændringsforslag, medens jeg maa fraraade at vedtage Mindretallets Ændringsforslag.

Parkov: Under Forslagets første Behandling udtalte jeg, at efter min Formening var der ikke nogen som helst Bestemmelse i Udlandet paa det her omhandlede Omraade og allermindst i Skandinavien og heller ikke noget Forhold blandt vore Tjenestemænd, som foranledigede, at man skred til et Lovforslag som det her foreliggende. Det forekommer mig, at om Forslaget havde indskrænket sig til § 1, saaledes som denne lød i sin oprindelige Skikkelse, vilde det have været fuldkommen tilstrækkeligt til baade at sikre sig mod Misbrug ved Tjenestemænds Adgang til Bierhverv og til lige til at beskytte Tjenestemændene. Jeg sagde den Gang, at det, som efter min Mening var det nødvendige, var, at der er et virksomt Tilsyn med Tjenestemændene, og at dette Tilsyn strækker sig fra de højere og til de lavere Tjenestemænd, saaledes at man paa denne Vis er sikret mod, at en Tjenestemand — han staa paa hvilket som helst Trin i Rangfølgen, han vil — indlader sig paa noget, som strider mod hans Tjenestegerning, som kolliderer med de tjenstlige Interesser, som han er sat til at varetage, og som kan krænke hans Embedes Værdighed.